

dkp 19354

**Til Deltagerne i Socialdemokratiets Partikon-
gres i Aalborg 23 Juni 1935 og følgende Dage.**

Klassefæller!

2-11.1935
RECEIVED

Paa vort Partis Vegne har vi forud for Kongres-
sens Sammentræden henvendt os til Forretningsudvalget
for Socialdemokratisk Forbund og anmodet det om at
forelægge Jer Forslaget om, at en Repræsentant for vort
Partis Centralkomite faar Lejlighed til paa Jeres Kon-
gres at forelægge en Redegørelse fra vort Parti om
vort Syn paa og vor Stilling til Spørgsmaalet om Dan-
nelse af Arbejderklassens Enhedsfront mod Kapitalismen.
Da vort Forslag ikke er blevet modtaget, ser vi os nød-
saget til paa denne Maade at gøre Kongressens Del-
tagere bekendt med vor Stilling og beder Jer derfor
gennemlæse og i Jeres Forhandlingler og Beslutninger
tage i Betragtning omstaaende Henvendelse til Soci-
aldemokratiets Partikongres.

Med proletarisk Hilsen

CENTRAALKOMITEEN

for

Danmarks kommunistiske Partl.

Til Socialdemokratiets Partikongres!

Kapitalismens Krise har medført en Forarmelse af den arbejdende Befolkning i alle kapitalistiske Lande, en skærpet Reaktion og en forøget Offensiv fra Kapitalistklassens Side. Kapitalismen søger ved at vælte endnu større Byrder over paa Arbejderbefolkningen end tilforn at redde sit System frelst igennem Krisen eller i hvert Fald at forlænge dets Levetid. Og samtidig med det økonomiske Felttog mod Arbejderklassen skærpes den politiske Undertrykkelse, der skal sikre den fortsatte Udbytning og kulminerer i en Række Lande i Overklassens Anvendelse af det aabne fascistiske Diktatur.

I de sidste tre Aar har Fascismen taget Magten bl. a. i Tyskland, i Østrig og i Spanien og blodigt undertrykt vore Klassefæller i disse Lande. Den regerer med Tortur og Terror, med Mord og Brand, og har, som det siges i Resolutionen fra I. F. C.s Repræsentantskabsmøde i København, gjort Snigmordet til et politisk Middel. I en Række Lande, bl. a. i Frankrig, har det fascistiske Borgerskab forsøgt sine Fremstød, men er blevet slaaet tilbage af en forenet kampvillig Arbejderfront, men i alle kapitalistiske Lande er der stærke fascistiske Kræfter, som presser paa, som tilbyder Kapitalistklassen deres Tjeneste, og som er en bestandig Trusel mod den arbejdende Befolkning.

Krisen og de deraf følgende skærpede Modsætninger samt ikke mindst Fascisternes Magtovertagelse i Tyskland har øget Krigsfaren i en Grad, som vi aldrig før har kendt. Det er tydeligt for enhver, at Hitler-Tyskland bevidst og i rasende Tempo forbereder den nye Verdenskrig, dels mod andre kapitalistiske Lande og dels mod den socialistiske Sovjet-Union, som i Modsætning til den kapitalistiske Verden har gennemlevet en Række Opgangens Aar, hvor Arbejdsløsheden er afskaffet, Industri og Landbrug udvikles, Kulturen blomstrer og den socialistiske Samfundsbygning sikkert og i Iltempo opbygges.

I Danmark er Situationen ikke væsensforskellig fra den øvrige kapitalistiske Verden. Ogsaa her har Overklassen under Krisen sat ind af al Magt for gennem øget Udbytning af Arbejderklassen at

sikre sig sin Profit. Ogsaa i Danmark forøges Reaktionens Angreb paa Arbejderbefolkningen og Frisindet, og ogsaa i Danmark organiserer de fascistiske Kræfter sig.

Af disse Grunde og med Henblik paa de senere Aars internationale Erfaringer, ikke mindst Erfaringerne fra Tyskland, Østrig, Spanien og Frankrig, anser vi en Samling af Arbejderklassens Kræfter til Forsvar mod Kapitaloffensiv og Reaktion og til *Modangreb* med det Formaal tilsidst at tilintetgøre Kapitalismen og forvandle Danmark til et socialistisk Samfund, for nødvendig. Danmarks Arbejderklasse i Forbund med Husmændene og med hele den arbejdende Befolkning paa Landet saavel som i Byerne er talstærk, kampdygtig og organisatorisk moden til at kunne slaa hvilket som helst af Reaktionens og Overklassens Angreb tilbage, naar blot Kræfterne samles paa een Front til fælles Kamp mod fælles Fjende.

Denne fælles Kamp vanskeliggøres imidlertid, og Opbygningen af Fællesfronten har hidtil været umulig, fordi Arbejderklassen staar organisatorisk og politisk opdelt gennem Eksistensen af de to Partier, Socialdemokratiet og Kommunistisk Parti. Denne Kendsgerning udelukker imidlertid ikke, at hele Arbejderklassen i bestemte givne Situationer kan forenes til fælles Kamp for bestemte konkrete Maal. En saadan Tilvejebringelse af Arbejderklassens Aktionsenhed uden Hensyn til Partispaltningen og enten i en bestemt Situation eller gennem Aftaler mellem Partierne paa længere Sigt vil imidlertid være egnet til at forberede Overvindelsen af Arbejderklassens Partispaltning overhovedet.

Udfra dette Standpunkt har saavel den internationale Organisation, vi tilhører — Kommunistisk Internationale — som ogsaa Danmarks Kommunistiske Parti gentagne Gange henvendt sig til Hovedledelsen for det internationale og det danske Socialdemokrati eller til de socialdemokratiske Organisationer med Forslag om Organisering af denne Aktionsenhed og med Tilbud om Forhandlinger for at jævne Vejen for Aktionsenhedens Tilvejebringelse. Den 20. Marts 1933 henvendte vi os til Hovedbestyrelsen for Socialdemokratisk For-

bund med saadanne Forslag, gaaende ud fra de Erfaringer og det Nederlag, den tyske Arbejderklasse havde lidt i Kampen mod den fremstormende brune Fascisme. Vi fremsatte samtidig vort Forslag om Formaalet med en saadan Enhedsfronts Organisering, idet vi som eneste Betingelse stillede, at den skulde tjene til Organisering af Arbejderklassens Kamp mod Kapitalismen i Danmark og til den danske Arbejderklassens Understøttelse af vore tyske Klassefæller. Den 18. Februar 1934 rettede vi en ny Henvendelse til Socialdemokratiets Hovedledelse, dennegang foranlediget af de blodige Begivenheder i Østrig. Vi mente ikke at kunne lade det bero ved det Aaret i Forvejen givne Afslag. Vi mente, at de østrigske Begivenheder forpligtede den danske Arbejderklasse og dens Organisationer til nu at gøre Alvor af Tilvejebringelse af Enhedsfronten her i Landet. Vi har ved en Række andre Lejligheder delvis i lokal Maalestok rettet saadanne Henvendelser og Opfordringer, som allesammen har været baaret af Ønsket om ved Sammensvejsning af alle Arbejderklassens Kræfter i en bestemt Situation eller til en bestemt Aktion at rette et Slag mod Kapitalismen og Reaktionen.

Beklageligvis er alle disse Forsøg fra vor Side paa at faa overvundet Splittelsen strandet paa Modstanden fra Socialdemokratisk Forbunds Hovedledelse, som ikke alene for sit Vedkommende nægtede at gaa til orienterende Forhandlinger om Sagen, men som besvarede vore Henvendelser med ophidsende Opfordringer til de danske Arbejdere om at „slaa Kommunisterne ned“, og forbød samtidig Socialdemokratiets Organisationer at have nogetsomhelst Samarbejde eller føre nogensomhelst Forhandlinger med de kommunistiske Organisationer.

Den væsentligste Motivering, der er givet for denne Holdning fra Socialdemokratiets Hovedbestyrelses Side, er den, at man maatte paaberaabe sig Beslutningen fra S. A. I.s Eksekutivmøde om, at Forhandlinger i det enkelte Land ikke maatte optages, før Forhandlinger mellem de to *Internationaler* var ført til Afslutning. Denne Stilling har S. A. I. imidlertid ændret paa sit sidst afholdte Eksekutivmøde, hvor det vedtoges at stille de enkelte Landes Partier frit, og samtidig har vi set, at saadanne Forhandlinger og et saadant Samarbejde

mellem de to socialdemokratiske og kommunistiske Partier med Held er optaget i en Række Lande og navnlig i Frankrig har ført til storslaaede Resultater. Vi er derfor af den Opfattelse, at Spørgsmaalet maa underkastes fornyet Overvejelse i Danmark, og vi opfordrer Kongressen til, idet den tager disse Synspunkter i Betragtning, at overveje, om ikke det er nødvendigt og rigtigt at *ændre* den af Hovedbestyrelsen hidtil tagne Stilling.

Kommunistisk Partis Politik kan ikke være nogen Hindring for saadanne Forhandlinger eller et saadant Samarbejde. Den har paa alle Punkter kun taget Sigte paa at gavne Arbejderklassen og at organisere Arbejderklassens Kamp mod Kapitalismen, for Socialismen. Vi vil afstaa fra her at give en udførlig Redegørelse for hele vor politiske Virksomhed og kun kort at nævne de vigtigste Sager, vort Parti har taget Stilling til, og de vigtigste Sager, vort Parti har ført frem i Rigsdagen, Kommunerne og Fagbevægelsen.

Paa Rigsdagen har Kommunisterne bl. a. modsat sig følgende Love og Foranstaltninger:

Valutaloven og Kronesænkningen, fordi den maatte medføre (og har medført!) en alvorlig Fordyrelse af Leveomkostningerne, hvilket betyder værre Forhold for alle Arbejdere, Funktionærer, Arbejdsløse, Aldersrentenydere o. s. v., som er henvist til at leve for fast Løn eller Understøttelse ganske som forudsagt af Statsminister Stauning før Efteraarsvalget 1932.

Alle indirekte Beskatningslove (med Undtagelse af rene Luksusskatter) fordi de betyder Varefordyrelse for den arbejdende og forbrugende Befolkning.

Alle Militærudgifter.

Alle Udgifter til Folkekirken, fordi Religionen bør være et Privatanliggende og Kirkens Udgifter ikke bæres af det offentlige.

Alle Udgifter til Kongehuset, ligesom vi har modsat os Forhøjelsen af Kronprinsens „Aarpenge“ fra 48,000 til 120,000 aarlig, suppleret med ekstra 11,200 aarlig til hans Kone.

Alle Udgifter og Tilskud til de „frivillige Skyttekorps“ og Skytteforeningerne, ligesom vi har krævet Skyttekorpse ophævet og forbudt.

Fordi alle disse og mange flere arbejderfjendske Bevillinger og Skatter findes paa Finansloven, har vi stemt mod *de aarlige Finanslove og Tillægsbevillingsloven*.

Loven om „offentlig Forsorg“ paa Grund af dens reaktionære Principper og lave Takster, medens vi stemte for

Lov om Ulykkesforsikring, fordi denne saavel i Principet som i Praksis betød et Fremskridt mod før.

Alle Tvangslove mod Fagbevægelsen, som lovtvungen Overenskomstforlængelse med Forbud mod Strejker (1933), Forligsmandsloven med Sammenkædningsparagrafen og den tvungne Voldgift mod Slagteriarbejderne.

Vi har paa Rigsdagen fremført og arbejdet bl. a. for følgende Sager:

Ekstra Hjælp til Arbejdsløse. Hvert Aar har vi fremsat saadanne Forslag, deriblandt Forslaget om *Vinterhjælp*, som første Gang (1932—33) forkastedes, medens Rigsdagen vedtog et andet af Regeringen senere indbragt Forslag. De to sidste Aar er Vinterhjælpsforslagene blankt afvist.

Fordobling af Tilskudet til Arbejdsløshedskasserne.

Ophævelse af 10 Maaneders og 26 Ugers Bestemmelserne.

Bedre Bemandings- og Arbejdsforhold for Søfolkene.

Forbedrede Forhold for Krigsinvaliderne.

Rentekonvertering, med Halvering af Renten og Nedskrivning af Gælden for de arbejdende Landbrugere og andre.

Tilskud til Dansk Arbejderidrætsforbund.

Kraftig og stigende Beskatning af alle Formuer over 50,000 Kr., til Dækning af Kriselovgivningens Byrder.

Inddragning af Folkekirkens Formue paa 130 Millioner og dens Anvendelse til Arbejders Igangsættelse og den øvrige Kriselovgivning.

Forbud mod Politikeres og Embedsmænds „Bengnaveri“.

Lovordnet Ret til Svangerskabsafbrydelse, saa Kvinden selv kan bestemme, om hun vil være Moder.

Kongedømmets Afskaffelse og Republikens Indførelse.

Valgret fra 21-Aarsalderen uden Fattighjælps-Indskrænkninger.

Landstingets Afskaffelse og Etkammersystems Indførelse.

I Kommunerne har Kommunisterne af al Magt modarbejdet enhver Form for indirekte Beskatning gennem Overpriser paa Gas, Elektricitet, Sporvejskørsel o. s. v. og arbejdet for den fulde Udnyttelse af den sociale Lovgivning til dennes yderste Grænse, samt krævet Arbejder igangsæt, i København navnlig Bygning af Arbejderboliger.

I Fagbevægelsen har Kommunisterne arbejdet og arbejder stadig for Fagorganisationernes fulde Frihed og Uafhængighed af Statsapparatet, for deres Strejkeret og Selvbestemmelsesret og for, at Medlemmernes Mening og Vilje altid skal være den afgørende. Vi har modarbejdet

de tvungne Overenskomstforlængelser, Forligsmandsloven og Sammenkædningsreglerne og forlangt Forbundslovene overholdt, navnlig hvad angaar Bestemmelserne om Medlemmernes afgørende Indflydelse ved Opsigelse eller Afslutning af Overenskomster. Fagbevægelsen skal være Kamporganisation.

Vort Program og vort hele Arbejde er i Arbejderklassens Interesse og tjener dens Kamp for Socialismen. Fra dette Grundlag viger vi ikke.

Paa dette Grundlag erklærer vi, at vi ønsker Samarbejde og Enhed blandt alle Arbejdere i Kampen paa de Felter, hvor der er fælles Interesser.

Vi ønsker at mødes med Jer i ærlig, fordomsfri Forhandling om Spørgsmaalene, og er forvissede om, at saadanne Forhandlinger vilde kunne bringe den danske Arbejderklasse et langt Skridt frem til Overvindelse af Splittelsen og hjælpe den til Sejre over sine Klassefjender.

Eksemplerne fra Arbejderbevægelsens Vilkaar i de fascistiske Lande, Eksemplerne fra den sejrige Socialismes Land, Sovjetunionen, og Eksemplerne fra de Lande, først og fremmest Frankrig, hvor Socialdemokrater og Kommuniste har fundet hinanden i saadant Samarbejde, viser os, at det er paa høje Tid, men at det ikke er for sent, at vi forsøger i Fællesskab at smede den danske Arbejderklasses Enhedsfront.

Vi henvender os derfor til Jer, som i Dag samles til Partikongres. Vi appellerer til Jer om, sagligt og ærligt, paa et socialistisk Grundlag at tage Stiling til denne Henvendelse. Hele den danske, hele den internationale Arbejderklasse venter Jeres Svar!

Leve Arbejderklassens Enhedsfront!

Ned med Fascisme og Reaktion!

Leve den sejrige Kamp mod Fascisme og Kapitalisme!

23. Juni 1935.

Danmarks kommunistiske Parti

Sektion af komm. Internationale

CENTRAKKOMITEEN

Aksel Larsen / Johs. Hansen